

Sygn. akt XIV C 307/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 stycznia 2021 roku

Sąd Okręgowy w Poznaniu XIV Zamiejscowy Wydział Cywilny z siedzibą w Pile

w składzie następującym:

Przewodniczący sędzia Jacek Grudziński

Protokolant prot. sąd. Kamila Sucharkiewicz

po rozpoznaniu w dniu 14 stycznia 2021 r. w Pile

sprawy z powództwa (...) **Spółka z.o.o. z siedzibą w P.**

przeciwko **Szpital (...) w P. im. (...)**

o zapłatę

1. Zasądza od pozwanego Szpitala (...) w P. im. (...) na rzecz powoda (...) Spółka z.o.o. z siedzibą w P. kwotę 36.464,66 zł wraz z :

a) ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwoty 23.884,52 zł od dnia 4 grudnia 2019 roku do dnia zapłaty,

b) ustawowymi odsetkami za opóźnienie w transakcjach handlowych od kwoty 12.580,08 zł od dnia 4 grudnia 2019 roku do dnia zapłaty;

2. Zasądza od pozwanego na rzecz powoda 2.278 zł tytułem opłaty od pozwu oraz 5.417 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego, z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty.

	Jacek Grudziński	
--	------------------	--

Sygn. akt XIV C 307/20

UZASADNIENIE

W dniu 4 grudnia 2019 r. powód (...) sp. z.o.o. z siedzibą w P. wniósł do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym o zasądzenie od pozwanego Szpitala (...) im. (...) w P. łącznej kwoty 182. 180, 26 zł.

Nakazem zapłaty z dnia 24 stycznia 2020r. Sąd Rejonowy Lublin – Zachód, VI Wydział Cywilny uwzględnił roszczenie powoda w całości.

Od powyższego nakazu zapłaty został złożony skuteczny sprzeciw przez pozwaną Szpital (...) im. (...) w P..

Postanowieniem z dnia 13 lutego 2020r. Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie przekazał sprawę do Sądu Okręgowego w Poznaniu.

Pismem z dnia 15 kwietnia 2020 r. powód cofnął powództwa w części tj. co do kwoty 44.776.91 zł.

W piśmie z dnia 20 maja 2020r. pozwany podniósł zarzut przedawnienia w stosunku do żądania wskazanego w punktach od 1 do 67 pozwu w postępowaniu elektronicznym. Pozwany wskazał, że powód jako datę wymagalności wskazanych tamże roszczeń, poddał, że są to roszczenia powstałe przed dniem 4 grudnia 2017r. Zdaniem pozwanego upłynął zatem termin wskazany w art. 554 k.c., a roszczenia powoda wskazane w punktach od 1 do 67 pozwu uległy przedawnieniu.

Pismem z dnia 29 czerwca 2020r. powód cofnął powództwo w części tj. co do kwoty 30.867, 54 zł.

Postanowieniem z dnia 8 grudnia 2020r. Sąd umorzył postępowanie w przedmiocie żądania zasądzenia od pozwanego na rzecz powoda kwoty 30.867, 54 zł.

Pismem z dnia 28 grudnia 2020r. powód cofnął pozew w części tj. co do kwoty 68.756, 14 zł.

Pismem z dnia 7 stycznia 2021r. powód cofnął powództwo w części tj. co do kwoty 1.315, 37 zł.

Postanowieniem z dnia 14 stycznia 2021r. Sąd postanowił umorzyć postępowanie w przedmiocie żądania zasądzenia od pozwanego na rzecz powoda kwoty 114.848, 42 zł.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Strony postępowania zawarły trzy umowy na czas określony. Każda umowa została zawarta na okres jednego roku. Umowy zostały zawarte odpowiednio 18 kwietnia 2017r., 14 marca 2018r., oraz 14 marca 2019r.

Przedmiotem każdej z umów było dostawa wyrobów medycznych- rękawic chirurgicznych.

Powód realizował dostawy wyrobów medycznych w terminach i w zakresie ustalonym wspólnie z pozwanym. Pozwany zgłaszał swoje zapotrzebowanie faksem bądź mailem.

Realizując zamówienia, powód każdorazowo wystawiał odrębny dokument sprzedaży dla każdej dostawy- fakturę VAT.

Zgodnie z ustaleniami stron zapłata każdej z faktur VAT miała następować nie później niż w ciągu 60 dni do daty doręczenia faktury.

Z uwagi na zaleganie pozwanego z płatnościami, w dniu 22 października 2019r. powód wystosował do pozwanego przedsądowe wezwanie do zapłaty.

W dniu 4 grudnia 2019 r. powód (...) sp. z o.o. z siedzibą w P. wniósł do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym o zasądzenie od pozwanego Szpitala (...) im. (...) w P. łącznej kwoty 182. 180, 26 zł.

Pomimo trwającego pomiędzy stronami postępowania sądowego pozwany dokonywał stopniowej spłaty zadłużenia wobec powoda.

W momencie dokonania spłaty zadłużenia przez powoda, pozwany cofał w odpowiednim zakresie powództwo, co wyglądało w sposób następujący:

1. pismem z dnia 15 kwietnia 2020 r. powód cofnął powództwa w części tj. co do kwoty 44.776.91 zł;
2. pismem z dnia 29 czerwca 2020r. powód cofnął powództwo w części tj. co do kwoty 30.867, 54 zł;
3. pismem z dnia 28 grudnia 2020r. powód cofnął pozew w części tj. co do kwoty 68.756, 14 zł;

4. pismem z dnia 7 stycznia 2021r. powód cofnął powództwo w części tj. co do kwoty 1.315, 37 zł.

/ dowody: umowa nr (...) zawarta w P. w dniu 12 maja 2016r. (k. 190-191), umowa numer (...) zawarta w P. w dniu 14 marca 2018r. (k. 202-205), umowa numer (...) zawarta w P. w dniu 14 marca 2019r. (k. 206-207), przedsądowe wezwanie do zapłaty (k. 210-216), potwierdzenia wpłat dokonanych przez pozwanego na rzecz powoda (k. 217-245, k. 264-275, k. 292-374)

Sąd zważył, co następuje:

Łączące strony umowy należało zakwalifikować jako umowy sprzedaży w rozumieniu art. 535 Kodeksu cywilnego (k.c.). Stosownie do tego przepisu przez umowę sprzedaży sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę. Za taką kwalifikacją zawartej przez strony przemawiają w szczególności zapisy § 2 i 3 zawartych umów.

Pismem z dnia 20 maja 2020r. pozwany podniósł zarzut przedawnienia w stosunku do żądania wskazanego w punktach od 1 do 67 pozwu w postępowaniu elektronicznym.

Zgodnie z art. 554 k.c. roszczenia z tytułu sprzedaży dokonanej w zakresie działalności przedsiębiorstwa sprzedawcy przedawniają się z upływem lat dwóch.

Kolejno zgodnie z art. 118 k.c. jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi sześć lat, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata. Jednakże koniec terminu przedawnienia przypada na ostatni dzień roku kalendarzowego, chyba że termin przedawnienia jest krótszy niż dwa lata.

Świadczenia dochodzone przez powoda znajdujące się w pozwie na pozycjach od 1 do 67 wymagane były w roku 2017r. Tym samym termin przedawnienia upływał w dniu 31 grudnia 2019 r.

Pozew w niniejszym postępowaniu został złożony w dniu 4 grudnia 2019r., tj. przed upływem ustawowego terminu przedawnienia.

Złożenie pozwu, zgodnie z art. 123 § 1 pkt. k.p.c. spowodowało, że termin przedawnienia dochodzonych przez powoda od pozwanego roszczeń uległ przerwaniu. Tym samym zarzut przedawnienia podniesiony przez pozwanego nie zasługiwał na uwzględnienie.

W niniejszej sprawie powód cofał cztery razy częściowo powództwo w zakresie kolejnych spłacanych przez pozwanego kwot.

Zgodnie z art. 203 § 1. k.p.c. pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia - aż do wydania wyroku.

Kolejno zgodnie z art. 203 § 4 k.p.c. Sąd może uznać za niedopuszczalne cofnięcie pozwu, zrzeczenie się lub ograniczenie roszczenia tylko wtedy, gdy okoliczności sprawy wskazują, że wymienione czynności są sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierzają do obejścia prawa.

Sąd nie znalazł podstaw do uznania, że częściowe cofnięcia powództwa były sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego. Nie zmierzały one również do obejścia przepisów prawa.

W związku z powyższym Sąd uznał cofnięcie powództwa w następującym zakresie:

- co do kwoty 44.776.91 zł;

-co do kwoty 30.867, 54 zł;

-co do kwoty 68.756, 14 zł;

-co do kwoty 1.315, 37 zł.

Tym samym powództwo zostało łącznie cofnięte w zakresie kwoty 145.715.96 zł.

Przy uwzględnieniu, że pozew opiewał na łączną kwotę 182.180, 6zł, do zapłaty pozostała kwota 36. 464, 66 zł (tj. 182.180, 6 zł - 145.715.96 zł). Kwota ta zatem podlegała zasądzeniu jako nieuiszczona cena sprzedaży.

Zgodnie z art. 481 § 1 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

W niniejszej sprawie pozew został wniesiony w dniu 4 grudnia 2019 r.

Zgodnie z art. 8 pkt. 1 ustawy z dnia 8 marca 2013 r. o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych (jedn. tekst Dz.U. z 2020 r., poz. 935) w transakcjach handlowych, w których dłużnikiem jest podmiot publiczny, wierzycielowi, bez wezwania, przysługują odsetki ustawowe za opóźnienie w transakcjach handlowych, za okres od dnia wymagalności świadczenia pieniężnego do dnia zapłaty, jeżeli są spełnione łącznie następujące warunki: 1) wierzyciel spełnił swoje świadczenie; 2) wierzyciel nie otrzymał zapłaty w terminie określonym w umowie. Kolejno zgodnie z art. 8 pkt. 4a ustawy z dnia 8 marca 2013 r. o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych jeżeli w transakcji handlowej, w której dłużnikiem jest podmiot publiczny będący podmiotem leczniczym, ustalony w umowie termin zapłaty jest dłuższy niż 60 dni, liczonych od dnia doręczenia dłużnikowi faktury lub rachunku, potwierdzających dostawę towaru lub wykonanie usługi, wierzycielowi, który spełnił swoje świadczenie, po upływie 60 dni przysługują odsetki, o których mowa w ust. 1.

Ponadto zgodnie z art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 2013 r. o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych wierzycielowi, od dnia nabycia uprawnienia do odsetek, o których mowa w art. 7 ust. 1 lub art. 8 ust. 1, przysługuje od dłużnika, bez wezwania, rekompensata za koszty odzyskiwania należności, stanowiąca równowartość kwoty: 1) 40 euro – gdy wartość świadczenia pieniężnego nie przekracza 5000 złotych; 2) 70 euro – gdy wartość świadczenia pieniężnego jest wyższa niż 5000 złotych, ale niższa niż 50 000 złotych; 3) 100 euro – gdy wartość świadczenia pieniężnego jest równa lub wyższa od 50 000 złotych. Równowartość kwoty rekompensaty, o której mowa w ust. 1, jest ustalana przy zastosowaniu średniego kursu euro ogłoszonego przez Narodowy Bank Polski ostatniego dnia roboczego miesiąca poprzedzającego miesiąc, w którym świadczenie pieniężne stało się wymagalne.

Mając powyższe na uwadze, Sąd w punkcie 1 wyroku zasądził od pozwanego Szpitala (...) w P. im. (...) na rzecz powoda (...) Spółka z.o.o. z siedzibą w P. kwotę 36.464, 66 zł wraz z:

a) ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwoty 23.884, 52 zł od dnia 4 grudnia 2019r. do dnia zapłaty;

b) ustawowymi odsetkami za opóźnienie w transakcjach handlowych od kwoty 12.580, 08 zł od dnia 4 grudnia 2019r. do dnia zapłaty.

O kosztach sądowych orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c., zgodnie z którym, strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony.

Za stronę przegrywającą sprawę należy także uważać pozwanego, który w toku procesu spełnił dochodzone od niego świadczenie, czym zaspokoił roszczenie powoda, wymagalne w chwili wytoczenia powództwa (wyrok Sądu Najwyższego z 21.07.1951 r., sygn. akt C 593/51).

Oznacza to, że pozwany dokonując częściowej bądź całkowitej spłaty już po wytoczeniu powództwa nie uniknie zapłaty powstałych kosztów procesu.

Z uwagi na powyższe Sąd w punkcie 2 wyroku zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2.278 zł tytułem opłaty od pozwu i kwotę 5.417 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego. Na kwotę kosztów zastępstwa procesowego składa się kwota 5.400 zł stanowiąca wynagrodzenie adwokata należne za reprezentację w sprawie, zgodnie z § 2 pkt. 6 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie z dnia 22 października 2015 r. (Dz.U. z 2015 r., poz. 1800 ze zm.) oraz 17 zł tytułem zwrotu opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie przytoczonych przepisów prawa, orzeczono jak w sentencji wyroku.

Jacek Grudziński